

ΑΓΓΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ TEMPLE THURSTON

ΕΝΑ ΚΟΜΠΟΛΟΪ ΣΥΜΠΤΩΣΕΩΝ

ΤΗ μέση του δρόμου, το αυτοκίνητο σταμάτησε. Ήθελ' να είχε τελειώσει κι' ο δόκτωρ "Εμπχαρτ" αναγκάστηκε να ριζή μέσα στο ντεπόζιτο τη λίγη θενζίνη που τούδε περισσεύει μέσα σ' ένα μικρό τενεκέ. Εύτυχως δεν άπαιξε παρά ένα μόλις χιλιόμετρο από το χωριό του, το Τρέντινγκτον, κ' έτσι με τη λίγη αυτή θενζίνη θά μπορούσε να φτάσει ως εκεί. Τη στιγμή που ο δόκτωρ έτοιμαζόταν να μη μέσα στο αυτοκίνητό του, ένας καθυστερημένος διαβάτης πλησίαζε. Σε κάθε άλλη περίπτωση ο δόκτωρ "Εμπχαρτ" θά χαραιοτούσε με μιὰ-δύο λέξεις τόν άγνωστο. Απόψε όμως ήταν βιαστικός, ή ώρα ήταν περασμένη, έκανε κρόο και διαζόταν να επιστρέψει στο σπίτι του.

Οι κάτοικοι του μικρού χωριού ήταν συνηθισμένοι να πλαγιαίνουν έναρσις τά κρεθθάτια τους, γι' αυτό ο δόκτωρ σκέφθηκε πώς ο νυχτερινός διαβάτης θά ήταν κάποιος ξένος, ο οποίος διευθυνόταν στο Τσιούκπερυ ή στην πόλι του Γκλώσεστερ, ή οποία άπαιξε δώδεκα και πλέον χιλιόμετρα.

Τη στιγμή που ο διαβάτης πλησίασε στο αυτοκίνητο, το ρολόι της έκκλησίας του Τρέντινγκτον άρχισε να σημαίνει. Μηχανικά, ο δόκτωρ κοινοστάθηκε κι' άρχισε να μετρά τούς χτύπους: "Ένα, δύο, τρία...δέκα, ένδεκα, δώδεκα, δεκατρία..."

...Μπᾶ! περίεργο! μουρμούρισε ο δόκτωρ.

—Περίεργο! είπε κι' ο διαβάτης και κοινοστάθηκε.

—Σᾶς έτυχε ποτέ ν' ακούσετε ρολόι να χτυπά δεκατρία; ρώτησε ο δόκτωρ "Εμπχαρτ", παραξευμένοι.

—Όχι! ποτέ!

—Ούτε εγώ! Καληνύχτα!

—Καληνύχτα! απάντησε ο διαβάτης κι' άπομακρύνθηκε.

Πέντε λεπτά κατόπιν ο δόκτωρ έφθασε στο σπίτι του, έβαλε το αυτοκίνητό του μέσα στο γκαράζ κι' ανέθηκε κατόπιν στο δωμάτιό του. Κουρασμένος όπως ήταν, μόλις πλάγιασε στο κρεθθάτι του άποκοιμήθηκε.

—Παράξενο! έλεγε την έπομένη ο πάτωρ, όταν ο δόκτωρ "Εμπχαρτ" πήγε να τόν επισκεφθῆ και τού είπε πώς το ρολόι της έκκλησίας χτύπησε δεκατρείς φορές. Θά πῶ στὸν νεοκόρο, τὸν Τσαντλέρ, να κυττάξῃ μήπως ο μηχανισμός έπαθε κάποια βλάβη, γιατί εινε πρώτη φορά που συμβαίνει αυτό.

Τρίαντα χρόνια τώρα ο έφημερος του Τρέντινγκτον πλάγιαζε στις ένενά κι' άν καμμιά φορά τύχαινε ν' ακούση το ρολόι της έκκλησίας να χτυπήσει δέκα, έλεγε με παράπονο στη γυναίκα του πὸς έπαυχε ἄπο ἄπντία. "Ως τώρα όμως ποτέ δεν έτυχε να φθάση ή ἄπντία του οὐ τέτοιο σημείο ὡστε ν' ακούση τούς χτύπους του μεσουκτιου. "Ὅπωςδήποτε όμως, τὸ παράξενο αὐτὸ γεγονός δεν έτυχε ποτέ να συμβῆ τὸ μεσομέρι...

Ὁ Τσαντλέρ, ὁ νεοκόρος της έκκλησίας, κυττάξε τὸν μηχανισμό του ρολογιου και δεν βρῆκε τίποτε τὸ ἀνώμαλο σ' αὐτόν. Ὁ πράγμα συζητήθηκε μερικὸς μέρες στο χωριό και κατόπιν ξεχάστηκε...

Ἐξή μήνες είχαν περάσει ἀπὸ τότε. Ἦταν μιὰ ὡμορφη μέρα τοῦ Ἰουνίου, ὁ ἥλιος μόλις είχε ἀνατελεῖ κι' ἕνα ἑλαφρὸ δαρκά έκανε τὰ φύλλα και τούς μικρούς κλώνους τῶν δένδρων να σαλεύουν ἑλαφρὰ ἔδῳ κι' εκεί. Κάτω ἀπὸ τὸ παράθυρο τοῦ "Εμπχαρτ" ὄπρηγε μιὰ ἀνθισμένη τριανταφυλλιά, ἕνας ἀπὸ τούς κλώνους της είχε πεταχθῆ πὸ ψιλά, μ' ἕνα μοναδικὸ μπουμποκι στὴν κορυφή του. Ὁ κλώνος αὐτὸς έφθανε ὡς τὸ παράθυρο κι' ή πρωινή ἀβρα πὸ φυσούσε έκανε τὸ μπουμποκι να χτυπά κανονικά ἀπάνω σὸ παντζούρι τοῦ παραθυριου. Ὁ ἑλαφρὸς αὐτὸς κρότος ήταν μόνοντος, ἐπιμονος και σιγά-σιγά τρύπωνε μέσα σὸ μαυλὸ τοῦ "Εμπχαρτ", ὁ ὁποῖος κοιμόταν ἤσυχα. Παράξενο, γιατί ὁ ἦχος τοῦ ἔκκρεμοῦς, τὸ ὁποῖο θρισκόταν πᾶνω σὸ τζᾶκι, στὴν κἀμάρτα του, δεν τὸν ἐνοχλούσε, ἔνω ὁ ἑλαφρὸς κρότος πὸυ έκανε τὸ μπουμποκι της τριανταφυλλιάς τάραιε τὴν ἠσυχία του; Ἰσως γιατί ὁ πρῶτος ἦχος ήταν συνηθισμένος, ἔνω ὁ δεύτερος δεν ήταν. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἀκριβῶς, ὁ δεύτερος ἦχος, ὁ ἀσυνήθιστος, τρύπωνε θαθεαί τὸ ὀποσυνειδητὸ του—ὅπως λένε οἱ θεοσφοῖσται—και τὸν έκανε να

ἐμπήση με τὴν ἐντύπωση ὅτι κάτι τὸ ἀνώμαλο συνέβαινε τριγύρω του.

Ὁ δόκτωρ "Εμπχαρτ" κυττάξε τὸ ρολόι ἀπάνω σὸ τζᾶκι.

Ἦταν μόλις πέντε και μισή. "Αν αὐτὸ είχε συμβῆ ἄλλη μέρα, ἴσως ὁ "Εμπχαρτ" να νευρίαζε, ἀλλά ἔτυχε τὴν προηγουμένη θραδαί να πλαγιαίση νωρίς κι' ἐπομένως είχε κοιμηθῆ ὄχτῳ ὥρες, είχε «χορτάσει» τὸν ὕπνο, ήταν ξεκούραστος! Ἐπί πλέον ήταν μιὰ ὑπέροχη μέρα, ὁ ἀέρας μσοχολούσε ἀπὸ τ' ἀνθισμένα λουλουδία του κήπου κι' ὁ δόκτωρ πετάχτηκε ἀπὸ τὸ κρεθθάτι του.

"Ανοιξε διάπλατα τὰ παραθυροφύλλα και με ἀπόλαυση ἀνέπνευσε θαθεαί τὴν πρωινή βροαία. Πέρα, ἀπέναντι σὸ σπίτι του, τὰ χωράφια ήταν γεμάτα με κόκκινα, ἄσπρα και κίτρινα ἀγριουλούδια κι' ή βροαία ἀπάνω σὸς πέταλά τους λαμποκοπούσε σὸν μπριλλάντια κάτω ἀπὸ τὴς πρωινῆς ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. "Αν ὁ "Εμπχαρτ" είχε ζῆνησει μιὰ ὥρα ἀργότερα, θά είχε χτυπήσει τὸ κουδοῦνι και θά διατάξε να σελλώσουν τὴ φοράδα του γιὰ να κάνει ἕνα πρωινὸ περίπατο. Ἦταν ὁμως πολὺ πρῶι ἀκόμα! Ἀλλά ξαφνικά, ἔνω ξεκακλουθοῦσε να κυττάξῃ τις ἀνελαδὲς πὸυ ἔβσοσαν σὸ ἀντικρινὰ χωράφια, λίγο παραξευμένος ὁ δόκτωρ ἄκουσε ποδοθλάτῳ ἀλόγου κι' ἀμέσως εἶδε να προβάλλῃ ἀπὸ τὸ σταλοῦ ὁ ἵπποκῳμος με τὴ φοράδα.

—Κάτι τόσο πρῶι, Οὐίλλιαμ; ρώτησε τὸν ἵπποκόμο.

—Ἦ φοράδα ήταν ἀνίσχυη, κύριε, χτυποῦσε τὴς ὀπλῆς της μέσα σὸ σταλοῦ και με ζῆνησε. Σε κέφθηκα να τὴ θᾶλω και να τὴς κάνω ἕνα γύρο...

—Στάσου ἐκεῖ! Θά καθεθὸ να τὴ θᾶλω ἐγὼ περίπατο! εἶπε ὁ "Εμπχαρτ", παραξευμένος πὸυ ἡ ἐπιθυμία του είχε ἐκπληρωθῆ.

Μετὰ δέκα λεπτά, ὁ δόκτωρ ἀπομακρυνόταν καθάλα σ' ἄλογο του, με ἑλαφρὸ καλπασμό.

Ὁ δρόμος ήταν θαυμάσιος καθώς περνούσε ἀνάμεσα σὸς σταρμένα χωράφια. Ὁ "Εμπχαρτ" ἄφιτε τὸ ἄλογο να διευθύνεται ὅπου αὐτὸ ἤθελε κι' έτσι σε λίγο τὸ ζῳο προχώρησε σε μιὰ διακλάδωση τοῦ δρόμου πρὸς τὸ Τσιούκπερυ.

—Προτιμάς αὐτὸν τὸν δρόμο! μουρμούρισε ὁ "Εμπχαρτ", χαϊδεύοντας τὸ λαμό της φοράδας. "Ας εἶνε λοιπόν! Πήγαίνε με ὅπου θέλεις!

Τότε ὁ δόκτωρ θυμήθηκε πὸς ἂν ἀκούουθοσε αὐτὸν τὸν δρόμο, θά περνοσε μπροστὰ στὴν ἀγροτική ἑπαυλι τοῦ φίλου του, τοῦ δικηγόρου Τζῳν Κάξτον, ὁ ὁποῖος προτιμοῦσε να ζῆ στὴν ἑσοχή, μ' ὄλο πὸυ ἀναγκαζόταν να ἀνεθοκατεβαῖ τὴν ἑσσορες φορῆς τὴν ἡμέρα σὸ Γκλώσεστερ, γιὰ να πηγαίνει σὸ Δικαστήριο.

—Νά, μιὰ εὐκαιρία! σκέφθηκε ὁ "Εμπχαρτ"! Θά πάω να ἰδῶ τὸν Κάξτον, ἔγω τὸσον καιρὸ να συναντηθῶ μαζί του! "Εγὼ δὺ ὥρες μπροστὰ μου, θά προγευματίσω μαζί του!

Μισὴ ὥρα κατόπιν, ὁ δόκτωρ ξεπέζεψε μπροστὰ σὸ θῆλα τοῦ φίλου του. Ἀλλά ὁ ὀμπρέτης πὸυ πήγε κι' ανοίξε τὴν πόρτα, τὸν πληροφόρησε πὸς ὁ ἀφεντικός του ἔλειπε ἀπὸ τὴν προηγουμένη σὸ Γκλώσεστερ, ὅπου ἀναγκάστηκε να διαυχευτεροῦ ἔξ αιτίας κάποιας δίκης. Ἦ κυρία ὁμως ήταν σὸ σπίτι, ἂν ἤθελε να περᾶση σὸ σαλῶν θά τὴν εἰδοποιούσε.

—Σᾶς ζητῶ συγγνώμη γιὰ τὴν ἀκατάλληλη ὥρα της ἐπισκέφῳς μου, εἶπε ὁ δόκτωρ στὴν κυρία Κάξτον. Ἀλλά ἔτυχε να ἐμπήσω πὸ πρῶι ἀπὸ ἄλλες μέρες κ' ἔτυχε ἡ φοράδα μου να βῆλῃ να φύγῃ να κάνει λίγο περίπατο νωρίτερα ἀπὸ ἄλλες φορές. Ἐκεῖνη λοιπόν μ' ἔφερε ἔξ ἔδῳ και ἐπειδῆ ἔγω πολὺν καιρο να σᾶς ἰδῶ, σᾶς και τὸν Τζῳν, σκέφθηκα να ἐπωφεληθῶ ἀπ' αὐτὴ τὴν σειρά τῶν συμπτῳσεων. Ἐάν μάλιστα, ὅπως ὑποθέτω, δεν ἔγυτε προγευματίσει ἀκόμα, θά σᾶς συντροφειῶσ πολλὸ εὐχάριστος!

—Ὁ Τζῳν θά λυπηθῆ πολὺ! Ἐλεγε ἡ κυρία Κάξτον, ἔνω ἐπαρναν ἄ πρόγευμα τούς στὴν ἀνθισμένη θεράντα. Ἐχει μιὰ δίκη σὸ κακουργιοδικεῖο, εἶνε ἡ δευτερη μέρα της δίκης σήμερα και δεν φαντάζομαι να ἐπιστρέφῃ πρῖν ἀπὸ τὸ ἀπόγευμα... Μένειτε να γευματίσομε μαζί κι' έτσι θά τὸν ἰδῆτε τὸ ἀπόγευμα. Θά εὐχαριστηθῆ τόσο πολὺ!

—Κι' ἐγὼ θά εὐχαριστηθῶ, δυστυχῳς ὁμως εἶνε ἀδύνατο να μείνω τὸσες ὥρες μακριὰ ἀπὸ τούς ἀρρώστους μου...

—Τότε να κάνουμε ἄλο πράγμα! πρότεινε ἡ κυρία Κάξτον. Νά τηλεφωνήσετε σὸ σπίτι σας πὸς θά ἐπιστρέψετε τὸ ἀπό-

—Έχεις τίποτε να προσθέσεις; ρώτησε ὁ δικαστής.

ΤΑ ΕΚΤΑΚΤΑ ΤΟΥ «ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ»

ΛΗΣΜΟΝΗΜΕΝΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΤΑΦΟΣ ΠΡΟΔΟΥ

γευμα. Θα σ'ας πάρω με το αυτοκίνητο και θα πάμε μαζί στο Γκλόσεστερ στο δικαστήριο να παρακολουθήσουμε τη δίκη, και το μεσημέρι, την ώρα της διακοπής, πηγαίνουμε με τον Τζών και τρώμε στο εστιατόριο. Τι λέτε; Θέλετε;

—Ευχαρίστως! Έτσι θα ιδώ και τον Τζών. Τι είναι αυτή η δίκη;

—Πρόκειται για κάποιο φόνο. Ο Τζών είχε πεπεισμένος πως ό κατηγορούμενος είχε άθως! Μια γυναίκα θρέθηκε σκοτωμένη... Δεν ξέρω τίποτα περισσότερο!

Με κόπο ο Έμπχαρτ κι' η κυρία Κάκτον εισεχώρησαν στην αίθουσα του Κακούργιοδικείου. Την ίδια στιγμή οι ένορκοι επέστρεφαν στη σάλλα μετά τις σύσκεψί τους. Ήσαν δέκα άνδρες και δυο γυναίκες. Άργα κατέλαθαν τις θέσεις τους. Άμέσως κατόπι ο δικαστής με την πορφυρή του τήβεννο πήγε και κάθησε στην έδρα. Μια θαθεία σιγή είχε απλωθή μέσα στην αίθουσα. Ο πρόεδρος των ένορκων σηκώθηκε και είπε:

—Εξοχώτατε! Η έπιμηγορία μας είναι, ότι ο κατηγορούμενος είναι ένοχος!

Αυτό ήταν! Ούτε η έλαχίστη έλαφρυντική περίπτωση! Καμιά προσπάθεια για να έλαφρύνουν την ποινή του! Μετά ένα λεπτό, ο δικαστής θα άφηγγελε την εις θάνατον καταδίκη... Η φωνή του δικαστού άκούστηκε μέσα στη θαθεία σιγή, μόνοντος, άχρωμάτους... σαφής...

—Τζέιμς Χίκμαν, το Συμβούλιο των Ένορκων άπεράφηθαι καλάως, κατά τη γνώμη μου, ότι είσαι ένοχος φόνο. Παρ' όλη την άναγνωρισμένη άξία του, ό συνήγορός σου δεν κατώρθωσε ν' άποδείξη το άλλοθι, το όποιο ίσχυρίζεται και το όποιο θα έλλαξε την άπόφαση του Δικαστηρίου. Η σχέση σου με το θύμα άνεγνωρίσθηκαν από τον συνήγορό σου, το άτιον του φόνου άπεδείχθη και το φονικό όπλο θρέθηκε στην κατοχή σου... Ίσχυρίζεσαι ότι δεν έπέστρεψες το Γκλόσεστερ, έκεινο το θράδυ, πριν από τις δυο μετά τα μεσάνυχτα. Άλλά δεν μπόρεσες να το άποδείξεις! Έχεις τίποτε να προσέξεις;

Ο δόκτωρ Έμπχαρτ, από κει που στεκόταν, έβλεπε την πλάτη του κατηγορουμένου. Φαινόταν ένας καλοδεμένος άνδρας, ή στάσις του ήταν περήφανη, κρατούσε το κεφάλι του ψηλά και το θέλημα του ήταν καρφωμένο ευθύ και σταθερό, στην δικαστική έδρα. Με κταναρφαί και σταθερή φωνή ο κατηγορουμένος είπε:

—Δεν έχω παράπονο εναντίον της Δικαιοσύνης! Μόνον έπιμένω στην άθωότητά μου! Η έξοχότης σας έπιμένει να παρουσιάσω έναν μάρτυρα. Πού να τον θρώ άμως; Ωστόσο όρκίζομαι και πάλι, στη συνείδησή μου, ότι ό άνθρωπος άπόός υπάρχει, έκτος άν άνεχώρησε από τον τόπο ή άν πέθανε! Άλλοίως ύπάρχει κάποιος, ό όποιος μπορεί να μαρτυρήσει ότι το θράδυ εκείνο συναντηθήκαμε στο δρόμο και μάλιστα οτάθηκα κοντά του, δίπλα στο αυτοκίνητό του, τη στιγμή που κάποιοι ρολόι χτυπούσε, κάπου εκεί κοντά, όχι δώδεκα χτύπους του μεσουκνιού, άλλα δεκατρείς! Ήταν λοιπόν μία το πρσί! Μας φάνηκε μάλιστα παράξενο... Κατόπι εξακολουθήσαμε το δρόμο μας! Τόν έπιθρωπον αυτόν ούτε γνωρίζω ποιός είναι, ούτε τον συνάντησα ποτέ κατόπι!... Χάθηκε μέσα στο σκοτάδι της νύχτας!...

Η καρδιά του Έμπχαρτ άρχισε να χτυπά δυνατά, γρήγορα... Κι' αθόρμητα—ό τελευταίος κόμπος των συμπτάσεων του κομπολογιού—έσπρωξε δεξιά κι' αριστερά τα πλήθη που ήσαν συγκεντρωμένα δλόγυρά του, και με κόπο κατώρθωσε να φθάσει ώς την έδρα του Δικαστηρίου. Στάθηκε εκεί μία στιγμή σκεπτικός. Κατόπι είπε:

—Εξοχώτατε! Ο άνθρωπος αυτός, ό μάρτυς τόν όποιον ζητείτε, είμαι έγώ!

Έτσι ό κατηγορούμενος άθωώθηκε...

ΑΠ' ΟΛΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ

ΟΙ ΒΕΔΟΥΤ'ΝΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΑΛΟΓΑ

Είνε γνωστή ή στοργή των Άράβων κατοίκων της έρήμου, τών περιφώνων δηλαδή Βεδουίνων, στά άλογά τους. Τα περιβάλλον με έξαιρετική στοργή, είναι γι' αυτούς οι μόνοι πιστοί σύντροφοι τών ληστρικών έπιδρομών των και τα θεωρούν σάν μέλη της οικογενείας των.

Ποτέ δεν αφήνουν νεογέννητο άλόγο να πέση κάτω στη γη, κατά τη στιγμή της γεννήσεώς του. Παραστέκοντας με άγωνία από φρες την έτοιμόγεννη φορβάδα, δέχονται στην άγκαλιά τους το νεογνό, το πλένον, το περιποιούνται με στοργικά χάνια κι' όσο να μεγαλώση έπειτα, το παρακολουθούν στά βήματά του δίως και τα ίδια τα παιδιά τους!...

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΠΕΙΓΟΝΤΩΣ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΣ ΣΣΑ δια να παραδίδη μαθηματικά εις μικράν κόρην. Πληροφορία στά Γραφεία μας 5—9 μ. μ. καθ' έκάστην.

Μέσα σ' ένα κοιμητήρι μάλλαν τά πουλιά
Σέ κιτριές, σέ κυπαρίσσια, σέ χλωμές μυστιές
Άνθιζε σέ κάθε μνήμα μία τριανταφυλλιά
Και στίς πράσινες τ' άγέρι έπαιζε λιτιές.
Τό θαρρούσεσ περιόδι, όχι Χάρου γη
Κι' έλεγες, έδώ να πάσω και να κοιμηθώ.
Χοιούελασε τ' Άπρίλη ήσουςή άγνή
Κι' οι σταυροί μοσοβόλωνεσ μέσα στόν άνθω.
Μέσα στόν άνθω.

Άχ' τούς τάφους κείνους ολους άγιαζε σταυρός
Κι' έλουζαν δροσιάς διαμάντια, δακρυά της άγής,
Και μόνχος ένας τάφος, τάφος θλιβερός,
Μακριά έμεινε άπ' έλους σέ μία άκρη γής.
Μόνος, παραπονεμένος, και χωρίς άκρη,
Δίχως ένα λουλουδάκι και δροσιάς φιλή
Βρίσκονταν με δωασμένο χώμα και έδρα,
Κι' ούτε ένα δεν λαλούσεσ και σ' αυτόν πουλή,
Και σ' αυτόν πουλή.

Κι' άναστενάεσ το μνήμα κι' είπε τ' άφανό
Σέ πουλάκι, που το Γέροσ του Μωρή γλυκά
Έναούριζε τόν ύπνο τόν πατατεινό.
—Έλα και σ' έμέ, πουλή μου, ψάλε σπλαχνικά
Στόν καλύτερο νεκρό μου τόν άμαρταλό.
Ο καλός Θεός σου ίσως τόν εύσπλαχνισθή,
Άν πουλάκι κελαιδήση και σ' αυτόν καλό,
Ίσως το μεγάλο κρίμα του συγχωρεθή,
Τού συγχωρεθή.

Κι' άποκρίθηκε, πέτώντας το πουλή, σκληρά:
—Σέ προδότησ ποτέ τάφο δεν λαλει πουλή!
Κι' άναστενάεσ το μνήμα δεύτερη φορά:
—Εύσπλαχνίσοσ με, δροσιά μου, είπε, σ' καλή
“Ο,τι πέφτει από πάνω είναι σπλαχνικό...
Και αυτό τ' άστροπελέκι, δώρο τ' ουρανού!
Μ' έκαψε ή άμαρτία, σθούσ το κακό,
Και δροσούλα και για μένα το φτωχό φανού,
Τό φτωχό φανού.

Κι' άπ' την πέτρα του Μισούλη κείνη με όργη
Άποκρίθηκε μ' άνθρωπος άσπλαγγη λαλιά:
—Η δροσιά ποτέ δεν πεφτεί σέ προδότησ γη.
Και το μνήμα λέει τότε σέ τριανταφυλλιά:
—Έλα, κόρη του Άπρίλη, τ' άθρονιστή φιλή,
Δώσε ρόδο στο νεκρό μου να το μωριστή.
Κι' άπ' τόν τάφο του Τασέλλα κείνη του μιλή:
—Σέ προδότησ ποτέ χώμα ρόδο δεν άνθει,
Ρόδο δεν άνθει.

Σώπασε το μαύρο μνήμα κι' ύστερα δειλά
Και στόν ήλιο όπου λάμψι έρριχνε χρυσή,
—Ήλιε, είπε, που το φός σου πανταχού γελά,
Ζέστανε τά κολασμένα κόκκαλά μου έσθ.
Άχ, ζεσταίνει και τά φειδια μία σου ματιά!
Ζέστανε κι' όχι άθαιμένη μ' ένα σου φιλή...
Κι' άπ' του Σούτσουσ μία άκτίνασ είπε την λιτιά:
—Σέ προδότησ γη ό ήλιος δεν φωτοβολεί,
Δέν φωτοβολεί...

Και το μνήμ' άπελιπισμένο, στο σιωπηλό
Φώναζε νεκρό του: —Κάιν, δύστυχε φωνά,
Άπ' τά σωθικά μου έβγα, πέσε στο γιαλό.
Μά δεν θρίσκει ό προδότησ να κρυφή γωνιά.
Και φωνάεσ κ' οι άλλοι τάφοι με αυτό:
—Δέν το θέλωμ κοντά μας! —Κι' άναστεναμοί
Έβγαίνουν από το μνήμα κι' άγριο γογγυτό,
Κι' έδερνε Θεού κατάρρα, άλυωτο κορμί,
Άλυωτο κορμί...

Δέν το ξέρω πώς κει κάτω θρέθηκα... Σταυρό
Με καρδιά θλιμμένη πήρα άπ' την έκκλησία
Και τόν δύστυχο έκεινον σκέπασα νεκρό.
Παρευθός το μνήμα τότε έλουσε δροσιά,
Ρόδα τώρρασαν και ήλιος τώθλεπε λαμπρός,
Τό πουλάκι του τραγούδα στο χλωρό κλαρί,
Κι' άναγάγιαζε στο μνήμα μέσα ό νεκρός...
Ο Σταυρός και τόν προδότησ τότε συγχωρεί,
Τόνε συγχωρεί...

(Έγραφον έν Θήρα τη 26 Οκτωβρ. 1873)

ΑΧΙΛΛΕΥΣ ΠΑΡΑΣΧΟΣ